

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 27.06.2001
KOM(2001)348 endelig

BERETNING FRA KOMMISSIONEN

**om anvendelsen af Rådets henstilling af 22. december 1986 om brandsikring af
eksisterende hoteller (86/666/EØF)**

1. INDLEDNING

Rådet vedtog den 22. december 1986¹ enstemmigt henstilling 86/666/EØF om brandsikring af eksisterende hoteller.

Formålet med henstillingen var at fastsætte et minimalt brandsikringsniveau for alle hoteller i Fællesskabet, i betragtning af at personer, der indlogerer sig på hoteller, der er beliggende i andre medlemsstater end deres eget land, har ret til at få en tilstrækkelig beskyttelse og at kende rækkevidden af denne beskyttelse.

Det hedder i henstillingen, at det trods forskelle samt økonomiske, tekniske og arkitektoniske begrænsninger er muligt at fastsætte et minimalt brandsikringsniveau for alle eksisterende hoteller, såfremt der gives en tilstrækkelig frist, der dog bør være af en rimelig længde for ikke at skade henstillingens målsætning.

Medlemsstaterne opfordredes til, hvis den gældende lovgivning ikke allerede er tilstrækkelig, at træffe de nødvendige forholdsregler, således at sikkerhedskravene i henstillingen opfyldes. Disse sikkerhedskrav er baseret på de tekniske retningslinjer. Endvidere opfordredes de til inden for en frist på to år at underrette Kommissionen om de foranstaltninger, der vedtages i denne forbindelse, samt om de foranstaltninger, de agter at træffe i løbet af de følgende fem år.

Denne beretning fra Kommissionen indeholder de foreliggende oplysninger om den indvirkning, som de foranstaltninger, der er iværksat for at efterkomme henstillingen, har haft på medlemsstaternes lovgivning og praksis, og afstikker rammerne for de forventede kommende aktiviteter på området. Beretningen baserer sig først og fremmest på en undersøgelse, der primært har haft til formål at gennemgå medlemsstaternes fortolkning af henstillingen og de foranstaltninger, som de har vedtaget for at efterkomme bestemmelserne i henstillingen, og på en enquete, Kommissionen har gennemført over for medlemsstaternes myndigheder. Den tager endvidere hensyn til kommentarer og bemærkninger fra en række turistvirksomheder.

Målet er således at gøre status over de foreliggende oplysninger og navnlig at iværksætte drøftelser med henblik på at fastslå, om målsætningerne i henstillingen er opfyldt, og om yderligere foranstaltninger er nødvendige.

2. BAGGRUND

Inden vedtagelsen af henstillingen rådede en række medlemsstater ikke over en specifik lovgivning, som tog sigte på at brandsikre alle hoteller. I de tilfælde, hvor der fandtes bestemmelser, var disse ofte ufuldstændige eller spredt over forskellige forskrifter, og håndhævelsen af bestemmelserne var ikke altid særlig effektiv. Man havde fundet det nødvendigt at fastsætte et minimalt brandsikringsniveau for alle hoteller i Fællesskabet på baggrund af den intensiverede udvikling inden for turisme og forretningsrejser.

---

¹ EFT L 384 af 31.12.1986, s. 60-68.

Valget af retsakt - en rådshenstilling - var dikteret af hensynet til problemets komplekse beskaffenhed samt de mange forskellige situationer og nationale lovgivninger på området. De aspekter, der dækkes af de tekniske minimumsforskrifter, som er indeholdt i bilaget, var nemlig i nogle medlemsstater genstand for normer og regler, inden for hvis anvendelsesområde hotellerne kun udgjorde et delaspekt.

Over for så forskelligartede lovgivninger og i betragtning af problemernes karakter faldt valget på en henstilling, der med sine tekniske minimumsforskrifter afstak de foranstaltninger, der burde træffes for at brandsikre eksisterende hoteller, og gjorde det muligt at indrette sig efter de forskellige eksisterende situationer med en høj grad af fleksibilitet.

I mangel af oplysninger om anvendelsen af henstillingen og i betragtning af, at mangelen på bindende fællesskabsregler bevirkede, at der stadig forelå risici, opfordrede Europa-Parlamentet i maj 1994 i en beslutning Kommissionen til at fremlægge et forslag til direktiv om brandsikring af hoteller, der byggede på den eksisterende henstilling².

3. HENSTILLING 86/666/EØF

Henstillingen tager hensyn til hotelgæsters og hotelpersonales ret til den sikkerhed, som brandsikring af lokaler og bygning giver. Den opstiller en række principper og krav, på basis af hvilke medlemsstaterne opfordres til at træffe alle nødvendige forholdsregler til sikring af denne ret.

Hovedmålet er for de eksisterende hoteller at nedsætte risikoen for, at der opstår brand, at hindre spredning af ild og røg, at gøre det muligt for dem, som opholder sig der, at redde sig ud og at gøre det muligt for redningsmandskabet at gribe ind.

Henstillingen angiver, hvilke forholdsregler der skal træffes for at opfylde denne målsætning. Forholdsreglerne består bl.a. i, at der forefindes flugtveje, og at disse er tilgængelige, at bygningens stabilitet er garanteret, at de anvendte materialer er brandsikre, at teknisk udstyr og apparater fungerer sikkert, at midler til at alarmere alle, der opholder sig i bygningen, forefindes, at sikkerhedsinstrukser og en oversigtsplan med angivelse af flugtvejene er opslået i samtlige værelser, at brandværnsmateriel forefindes, og at personalet har modtaget instrukser og uddannelse.

Hvad angår hoteller, der kan tilbyde overnatning til mindst 20 gæster, anbefales det medlemsstaterne at tage hensyn til de tekniske retningslinjer, der er anført i bilaget til henstillingen.

Hvor en bestemmelse i de tekniske retningslinjer af økonomiske, tekniske, herunder antiseismiske, eller arkitektoniske grunde ikke kan gennemføres, skal ifølge henstillingen de løsninger, der vedtages i stedet, sikre overholdelsen af det samlede minimale sikkerhedsniveau, der ønskes indført ved de tekniske retningslinjer.

---

² EFT C 205 af 25.7.1994, s. 163.

For så vidt angår etablissementer, der kan tilbyde overnatning til mindre end 20 gæster, bør medlemsstaterne vedtage de mest hensigtsmæssige foranstaltninger med det formål at garantere gæsternes sikkerhed.

Endelig præciserer henstillingen, at det er væsentligt for hotellernes fortsatte drift, at disse minimale sikkerhedskrav opfyldes, og at det er hensigtsmæssigt, at hotellerne underkastes regelmæssig kontrol.

De tekniske retningslinjer vedrører navnlig de forholdsregler, der bør træffes inden for otte centrale sikkerhedsområder:

- Flugtveje

Bestemmelserne vedrører aspekter som f.eks. udformning, indretning, skiltning og adgangsmuligheder. De vedrører bl.a. døre (åbningsretning osv.), forekomst af forhindringer, antallet af trapper og den maksimale afstand, der skal tilbagelægges for at nå trapperne, den maksimale længde for gange, der ender blindt osv.

- Konstruktionsmæssige forhold

Der tages hensyn til brandmodstandsdygtighed, hvad angår bygningernes struktur og etageadskillelser, trapperum osv., i forhold til antallet af etageadskillelser. Der tages endvidere hensyn til brandmodstandsdygtigheden, hvad angår de forskellige former for indvendige adskillelser (skillevægge, døre osv.).

- Beklædning af adskillelser og udsmykning

Afhængig af sted (flugtveje, haller, gange osv.) tages der hensyn til brandmodstandsdygtigheden, hvad angår indvendige adskillelser og udsmykning.

- Elektrisk belysning

Bestemmelserne vedrører egenskaberne for såvel hovedbelysningsanlæg som nødbelysningsanlæg.

- Varmeanlæg

Følgende komponenter tages i betragtning: centralvarmeanlæg og individuelle ovne samt sikkerhedsanordninger med henblik på at undgå brand og spredning af brand, indretning af særlige fyrrum, lukkeanordninger for tilførslen af brændstoffer, eventuelle brændselslagre eller f.eks. eftersyn og brugervejledning, hvad angår individuelle ovne.

- Ventilationsanlæg

Bestemmelserne vedrører eventuelle ventilationssystemers stopanordninger, placering og markering med henblik på at undgå, at de bidrager til spredning af brand, gasser og røg.

- Brandværnsmateriel og alarmsystemer

Bestemmelserne vedrører f.eks. brandværnsmateriel (forekomst af ildslukkere og disses placering, tilgængelighed, eftersyn osv.), forekomst af lydvarslingssystemer og disses egenskaber, mulighed for at alarmere redningstjenester, hotelpersonalets øvelse i at anvende brandværnsmateriellet (undervisning og træning).

- Sikkerhedsinstrukser

Retningslinjerne vedrører bl.a. indhold, placering og forståelighed, hvad angår instrukserne om, hvorledes man skal forholde sig i tilfælde af brand, de forskellige typer af planer og angivelser af flugtveje.

4. ANDRE RELEVANTE RETSFORSKRIFTER

Selv om forebyggelse af brand primært henhører under medlemsstaternes kompetence, er vedtagelsen af henstilling 86/666/EØF blevet fulgt af forskellige fællesskabsinitiativer, der supplerer og støtter bestræbelserne på nationalt plan, og tilmed påbyder overholdelsen af visse bestemmelser i henstillingen (f.eks. punkt 2.2 - bygningens stabilitet og punkt 2.3 - anvendelse af brandsikre materialer). Blandt de vigtigste i relation til brandsikring af hoteller hører Rådets direktiv 89/106/EØF af 21. december 1988³ om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om byggevarer og Rådets direktiv 89/654/EØF af 30. november 1989⁴ om sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdsstedet.

I direktiv 89/106/EØF om byggevarer vedrører et af de væsentlige krav brandsikring (man skal kunne regne med bygværkets bæreevne; udvikling og spredning af ild og røg inde i selve bygningen skal være begrænset; ilden må kun i begrænset omfang kunne brede sig til nabobygninger; de personer, der befinder sig i bygningen, skal kunne forlade denne eller evakueres på anden måde; redningsmandskabets sikkerhed skal være taget i betragtning). Inden for rammerne af dette direktiv udarbejder Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN) efter mandat fra Kommissionen harmoniserede standarder vedrørende byggevarers brandmodstandsdygtighed, som kan formodes at være i overensstemmelse med direktivets sikkerhedskrav, såfremt de overholdes af fabrikanten. Dette direktiv kan suppleret med de godkendte standarder bidrage til at forbedre brandsikkerheden for nyopførte eller renoverede hoteller, hvad angår typen af de produkter, der anvendes ved byggeriet eller renoveringen.

Endvidere forpligter direktiv 89/654/EØF arbejdsgiverne til at overholde minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdsstedet. Efter direktivets ikrafttrædelse er hoteller som arbejdssted følgelig omfattet af bestemmelser vedrørende forebyggelse, detektion og bekæmpelse af brande (medlemsstaterne, der skulle gennemføre direktivets bestemmelser i national ret inden den 31.12.1992, har alle vedtaget og meddelt Kommissionen foranstaltninger til gennemførelse af direktivet).

---

³ EFT L 40 af 11.2.1989, s. 12-26.

⁴ EFT L 393 af 30.12.1989, s. 1-12.

Visse andre forskrifter bidrager direkte eller indirekte til brandsikring af hoteller. Dette er f.eks. tilfældet med Rådets direktiv 73/23/EØF af 19. februar 1973⁵ om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/16/EF af 29. juni 1995⁶ om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om elevatorer.

5. MEDLEMSSTATERNES IVÆRKSÆTTELSE AF HENSTILLINGEN

Kommissionen har taget en række initiativer for at sikre opfølgningen af medlemsstaternes gennemførelse af henstillingen og dens tekniske retningslinjer. Kommissionen har bl.a. ladet gennemføre en undersøgelse om henstillingens gennemførelse i national ret og har foretaget en enquete over for de kompetente nationale myndigheder for at måle henstillingens virkninger.

Denne opfølgning har bl.a. til formål at besvare de spørgsmål, Europa-Parlamentet har rejst med hensyn til medlemsstaternes konkrete iværksættelse af henstillingen.

a) Undersøgelse⁷

En undersøgelse, der blev iværksat af Kommissionen, havde til formål at kontrollere, at de enkelte medlemsstater havde fortolket alle bestemmelserne i henstilling 86/666/EØF korrekt og omsat dem til national ret. Man har således sammenlignet de forskellige nationale forskrifter med kravene i henstillingen.

Af den rapport, der blev afleveret til Kommissionen i 1996, fremgik det:

- ”at henstillingens bestemmelser næsten i alle tilfælde er gennemført i national ret, og at de derfor kan betragtes som minimumskriterier, der således er opfyldt og overgået i størsteparten af tilfældene”,
- ”at henstillingen, hvor der ikke allerede eksisterede en særlig omfattende lovgivning på områder, har haft en stor indvirkning, eftersom den i de fleste af disse tilfælde er blevet omsat omtrent direkte til national ret”,
- ”at halvdelen af EF-landene ikke har accepteret at indføre foranstaltningerne med tilbagevirkende kraft. Foranstaltningerne er kun kommet i betragtning ved nyindretninger, ændringer eller udvidelser”.

Det følger heraf, at den indvirkning, henstillingen har haft på de nationale lovgivninger, i vid udstrækning afhænger af beskyttelsesniveauet på det tidspunkt, hvor henstillingen blev godkendt. Visse medlemsstater (Tyskland, Østrig, Spanien,

---

⁵ EFT L 77 af 26.3.1973, s. 29-33.

⁶ EFT L 213 af 7.9.1995, s. 1-31.

⁷ Undersøgelse fra 1996 vedrørende brandsikring af hoteller og indlogeringsetablissemeter i Fællesskabet - APAVE, 734 sider (på fransk). Denne undersøgelse, som alle interesserede kan få udleveret efter anmodning, havde primært til formål at kortlægge henstillingens gennemførelse i national ret. Som et supplement og til orientering indeholdt undersøgelsen også resultaterne af en enquete vedrørende anvendelsen af henstillingen. I betragtning af det forholdsvis begrænsede antal stikprøver (1 213 besvarede spørgeskemaer) har Kommissionen foretrukket ikke at anvende disse resultater i denne beretning.

Danmark, Finland, Det Forenede Kongerige, Luxembourg og Nederlandene)⁸ har valgt at begrænse anvendelsen af henstillingens bestemmelser til nyopførte hoteller eller i forbindelse med nyindretninger, ændringer eller udvidelser. Følgelig er bestemmelserne, der gælder for allerede eksisterende hoteller i medlemsstaterne, meget forskellige og gør det ikke muligt at drage entydige konklusioner om, i hvilken grad henstillingens målsætninger er opfyldt.

b) Enquete over for de kompetente nationale myndigheder

I betragtning af den centrale rolle, de kompetente myndigheder i medlemsstaterne har i forbindelse med overvågningen dels af markedet, dels af anvendelsen af de gældende nationale forskrifter, tog Kommissionen i samarbejde med disse myndigheder initiativ til at undersøge henstillingens konkrete indvirkning, navnlig på grundlag af et spørgeskema, som det fremsendte til disse myndigheder i 2000.

På baggrund af svarene har man bl.a. kunnet konstatere:

- at alle medlemsstater mener at have inkorporeret henstillingens retningslinjer. Dette har medført forskellige grader af tilpasning i betragtning af det beskyttelsesniveau, de nationale lovgivninger allerede sikrer
- at alle medlemsstater råder over kontrolmekanismer. Disse mekanismer kan imidlertid frembyde særlige karakteristika og forskellige grader af effektivitet, for så vidt angår indhold, udstrækning og hyppighed
- at alle medlemsstater mener, de råder over en lovgivning, der sikrer et tilstrækkeligt sikkerhedsniveau i forhold til risikoen, og at ingen rejser spørgsmål om andre medlemsstaters gennemførelse af henstillingen
- at ca. halvdelen af medlemsstaterne – om end de ikke sætter spørgsmålstegn ved henstillingen som sådan – mener, det ville være hensigtsmæssigt at indlede drøftelser om en eventuel ajourføring af dens bestemmelser, bl.a. hvad angår de tekniske retningslinjer.

c) Andre informationskilder

Det skal endelig nævnes, at Kommissionen har modtaget henvendelser fra en række forbrugerorganisationer og turistvirksomheder, der er bekymrede over den måde, hvorpå henstillingen udmøntes i praksis i visse medlemsstater.

Et forhold, der bekymrer turistvirksomhederne, er, at Rådets direktiv 90/314/EØF af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure⁹, gør rejsearrangøren ansvarlig for de rejsendes sikkerhed, medens der med hensyn til hotelbrande ikke på fællesskabsplan eksisterer en klar retlig forpligtelse til at garantere sikkerheden, men en lang række forskellige situationer, som det er op til rejsearrangørerne at vurdere.

---

⁸ For Frankrigs vedkommende er situationen denne: Etablissements med en kapacitet på mellem 20 og 100 gæster, som ikke opfyldte de minimale sikkerhedskrav i henhold til henstillingen, blev pålagt at foretage det fornødne for, at dette skete inden den 25.8.1995. Etablissements med en kapacitet på over 100 gæster blev derimod ikke pålagt en sådan forpligtelse, da denne gruppe allerede i vid udstrækning i over 20 år havde opfyldt minimumskravene i henstillingen.

⁹ EFT L 158 af 23.6.1990, s. 59-64.

Kommissionen modtog for nylig en rapport, der er udarbejdet for "Federation of Tour Operators" i Det Forenede Kongerige¹⁰. Rapporten er en sammenfatning af observationer, som turistvirksomheder fra Det Forenede Kongerige har gjort i 10 medlemsstater over forskellige perioder og vedrørende forskellige indlogeringsformer. Den pågældende rapport er ikke blevet gennemgået af de medlemsstater, den berører. Den konkluderer, at der i flere medlemsstater er væsentlige mangler, hvad angår den praktiske anvendelse af retningslinjerne i henstillingen. I mangel af en uafhængig, aktuel og sammenhængende kontrol er det imidlertid ikke muligt at vurdere, i hvilket omfang rapportens konklusioner er repræsentative for den nuværende generelle situation i Fællesskabet.

6. KONKLUSIONER

a) De nationale forskrifters tilpasning til kravene i henstillingen

Kommissionen konstaterer på basis af de indsamlede oplysninger (undersøgelse/enquete), at henstillingens indvirkning på de nationale lovgivninger afhænger af forskellige faktorer:

- af det sikkerhedsniveau, der allerede fandtes i nogle lande, da henstillingen blev godkendt. Jo mindre komplet den nationale lovgivning var, jo større har indvirkningen været
- af den måde, hvorpå henstillingen er blevet inkorporeret i den nationale lovgivning. For så vidt angår den lovgivning, der er indført efter vedtagelsen af henstilling 86/666/EØF, kan de tekniske retningslinjer således betragtes som minimumskriterier, der i de fleste tilfælde opfyldes og undertiden overgås af den gældende nationale lovgivning. Ifølge undersøgelsen har forskellige medlemsstater imidlertid ud fra princippet om anvendelse af den lovgivning, som var gældende på tidspunktet for byggeriet, hovedsagelig taget hensyn til de tekniske retningslinjer i forbindelse med nyindretning, ændring eller udvidelse af hoteller, der allerede eksisterede på tidspunktet for vedtagelsen af henstillingen, samt ved nybyggeri efter vedtagelsen af denne
- af de alternative løsninger, som er valgt i de tilfælde, der er omhandlet i henstillingen, når de tekniske retningslinjer ikke kan anvendes.

Det må derfor konkluderes, at i visse medlemsstater har tilpasningen af lovgivningen i forhold til henstillingens krav kun været delvis.

b) Situationen i marken

Ifølge Eurostats skøn¹¹ findes der i EU mere end 180 000 hoteller og lignende etablissementer med i alt 8,9 mio. senge (i gennemsnit 48 pr. etablisement), og turisterne tegner sig for ca. 45% af hotelovernatningerne i Fællesskabet. Under hensyntagen til, hvor omfangsrig, hvor forskelligartet og hvor kompleks sektoren er, har henstillingen sammen med andre fællesskabsforskrifter (se punkt 4) i det store og

---

¹⁰ "European Hotel Fire Safety, An Analysis of the Implementation and Impact of the 1986 Recommendation on Fire Safety in Existing Hotels". En rapport af Stewart Kidd.

¹¹ Eurostat, "Panorama of European Business, 1999", CA-25-99-043-EN-C.

hele bidraget til at hæve sikkerhedsniveauet i retning af det tilstræbte samlede niveau. Det, at visse medlemsstater kun har iværksat henstillingen delvis, er dog med til at skabe en masse forskellige situationer, som forringer mulighederne for at foretage en sammenligning mellem de lande, der anvender henstillingen på alle hoteller, og dem, der har valgt kun at anvende den på nyopførte hoteller eller i forbindelse med nyindretninger, ændringer eller udvidelser. Desuden udgør mangelen på præcise, sammenhængende og uafhængige oplysninger, hvad angår den konkrete iværksættelse og effektiviteten af den regelmæssig kontrol, der foreskrives i henstillingen, en hindring for en fyldestgørende vurdering af situationen.

Det kan således konkluderes, at selv om henstilling 86/666/EØF i mange tilfælde har bidraget til at hæve sikkerhedsniveauet, er målsætningen om at sikre, at forbrugeren i kraft af et fællesskabsinstrument kan være orienteret om og regne med et minimalt sikkerhedsniveau, der er klart defineret og finder anvendelse overalt i EU, ikke helt opfyldt. Det skyldes navnlig, at visse medlemsstater kun i begrænset omfang anvender reglerne i nyopførte hoteller eller i forbindelse med nyindretninger. Dette bør ikke tolkes som en tilkendegivelse af, at der findes særlige risici i visse medlemsstater og i visse kategorier af hoteller. Men i mangel af komplette, aktuelle og sammenhængende data, hersker der stadig nogen uvished med hensyn til den nuværende anvendelse i praksis af bestemmelser, der har til formål at sikre opfyldelsen af henstillingens målsætninger.

c) Rammerne for en eventuel opfølgning af aktiviteterne med hensyn til brandsikring af hoteller

Kommissionen finder, at sektorens særlige kendetegn (dens komplekse beskaffenhed samt de mange forskellige situationer og nationale lovgivninger på området), som lå til grund for valget af en henstilling som retsakt, begrundes, at der fortsat anvendes en fleksibel fremgangsmåde. Det er klart, at en rigoristisk harmonisering af de tekniske forskrifter for alle hoteller i Fællesskabet ikke vil være en bæredygtig løsning. Endvidere vil talløse fællesskabsforskrifter vedrørende detailsikkerhedsaspekter inden for bestemte tjenesteydelser i princippet hverken være en ønskelig eller en effektiv fremgangsmåde.

Det vil dog på baggrund af de ovennævnte konklusioner være hensigtsmæssigt at planlægge en videreførelse af aktiviteterne med hensyn til brandsikring af hoteller.

Det vil efter Kommissionens opfattelse først og fremmest være nødvendigt at opnå nogle mere fuldstændige og sammenlignelige faktuelle informationer for på det grundlag at kunne afgøre karakteren og det nøjagtige omfang af de problemer, der eventuelt fortsat vil være forbundet med de brandsikringsforanstaltninger, som anvendes på hotellerne.

Det vil derfor være hensigtsmæssigt at påbegynde overvejelser herom og iværksætte en tilbundsående drøftelse med Europa-Parlamentet og medlemsstaterne for at vurdere, i hvilket omfang det vil være nødvendigt at træffe initiativer på fællesskabsplan for at øge sikkerheden på dette område.

Disse overvejelser kunne blandt andet omfatte følgende punkter:

- **Muligheden for at lade en eventuel ny henstilling indeholde mere detaljerede, afpassede og konkrete bestemmelser, for så vidt angår de eksisterende hoteller, i de tilfælde hvor retningslinjerne i henstilling 86/666/EØF ikke finder anvendelse.** Dette vil gøre det muligt at overvinde de problemer, der har gjort, at henstillingen ikke har kunnet anvendes på allerede eksisterende hoteller i en række medlemsstater. I de tilfælde, hvor en bestemmelse i de tekniske retningslinjer i henstilling 86/666/EØF af økonomiske eller arkitektoniske grunde ikke har kunnet anvendes i forbindelse med ombygninger kunne en eventuel ny henstilling navnlig foreskrive, at der ud fra målsætningerne og principperne i den nye henstilling skal foretages en konkret evaluering af brandrisiciene ved de løsninger der vælges i forbindelse med sådanne ombygninger. De kompetente nationale myndigheder bør på grundlag af denne evaluering fastsætte de nødvendige specifikke foranstaltninger og i givet fald kræve disse gennemført. De generelle kriterier for denne evaluering kunne være fastsat i en eventuel ny henstilling.

- **Muligheden for at styrke kontrollen med og opfølgningen af brandsikringen af alle hoteller.** En eventuel ny henstilling kunne også indeholde supplerende bestemmelser vedrørende medlemsstaternes opfyldelse af deres forpligtelser med hensyn til kontrol og opfølgning af anvendelsen af de tekniske retningslinjer på alle hoteller. Medlemsstaterne bør regelmæssigt underrette Kommissionen om de opfølgingsforanstaltninger, de har iværksat, og om gennemførelsen af denne henstilling.

- **Ajourføring og forbedring af de tekniske retningslinjer.** Henstilling 86/666/EØF blev vedtaget for 15 år siden. Man bør iværksætte drøftelser og foretage relevante høringer om indholdet af de nuværende tekniske retningslinjer og om, hvorvidt de stadig er aktuelle, navnlig under hensyntagen til den tekniske og videnskabelige udvikling, der er sket siden da. Hvis det er hensigtsmæssigt, kunne man forestille sig at en ajourføring af disse retningslinjer skete i samarbejde med eksperter fra de ansvarlige myndigheder i medlemsstaterne inden for rammerne af et forslag til en eventuel ny henstilling under hensyntagen til resultaterne af disse høringer. Hertil kommer, at retningslinjerne kunne suppleres og styrkes, hvad angår aspekterne vedrørende brancheorganisationernes forvaltning af brandsikringsforanstaltningerne, personaleuddannelsen og forbrugeroplysningen.

- **De forskellige indlogeringsformer.** Udviklingen i indlogeringsformerne er også et forhold, der begrundet supplerende forhandlinger med henblik på at sikre, at en eventuel ny henstilling kunne anvendes på andre former for indlogering, som kan sammenlignes med hotelindlogering.

- **Kortlægning og udbredelse af de bedste fremgangsmåder til forebyggelse af brandfare.** Man kunne endelig overveje, hvorvidt og i givet fald hvordan man kan fremme en kortlægning og udbredelse af de bedste fremgangsmåder til forebyggelse af risikoen for brandfare mellem tilsynsmyndigheder og fagfolk.

Det bør endelig bemærkes, at de initiativer, som Kommissionen agter at overveje på tjenesteydelsessikkerhedsområdet, samt det ansvar der påhviler tjenesteyderne, vil kunne bidrage til at forstærke virkningerne og effektiviteten af en eventuel ny henstilling.